

talelser, det ærede Medlem har fremsat under Sagens første Behandling heri Aar, ikke præcis dækker de Udtalelser, som det ærede Medlem fremsatte i 1919—20. Det forekommer mig, at det ærede Medlem forgangen Dag udtalte sig paa en mindre velvillig Maade, end han udtalte sig i 1919—20, og det var det, jeg pegede paa. Men jeg skal erkende, at de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte i Dag, staar i et mere rimeligt Forhold til de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte i 1919—20, og de giver mig Haab om, at vi ved Udvalgsarbejdet kan naa til Enighed og faa givet Lovforslaget en saadan Form, at det kan blive vedtaget i begge Rigsdagens Ting.

Det ærede Medlem Hr. Parkov bemærkede meget rigtigt, at Forholdet i mange Tilfælde kunde forme sig saaledes — og han gjorde disse Bemærkninger til Forsvar for at tage Enkemænds Børn med ind under Loven —, at en Enkemand var daarligere stillet, f. Eks. naar Hustruen efter langvarig Sygdom var gaaet bort, og der var mange Børn i Hjemmet, end en Enke vilde være. Jeg tror, det ærede Medlem har fuldkommen Ret. Der er jo neppe nogen mere hjælpeløs overfor sine Børn end en Mand, der har mistet sin Hustru, og som staar med en stor Børneflokk og nødvendigvis skal paa Arbejde hver eneste Dag. En saadan Mand vil have overordentlig vanskeligt ved at faa en Kvinde i Hjemmet til at passe Børnene, for ikke at tale om den uhyre Vanskelighed, han vil have ved at skaffe det nødvendige til at betale hende for hendes Arbejde; som Regel gaar der jo ogsaa meget mere til, naar det er en fremmed Kvinde, der skal passe Hjemmet, end naar det er Moderen selv, der kan passe sine Børn og tage Indtægterne, saaledes som de falder. Derfor er det ogsaa fuldt forsvarligt at yde, hvad rimeligt og nødvendigt er til at opretholde saadanne Hjem, saa at Børnene i disse Hjem ikke skal gaa til Grunde, saa Hjemmet ikke skal splittes, og saa Faderen kan vedblive at passe sit Arbejde og have sine Børn om sig og derved ogsaa være i Stand til fortsat at øve en opdragende Indflydelse paa dem.

Det ærede Medlem Hr. Parkov udtalte Haabet om, at de kommunale Organisationer meget hurtigt kunde svare paa de Forespørgsler, der var sendt dem, saa at de ikke skulde sinke Udvalgsarbejdet. Jeg tror i denne Henseende at have sagt, hvad der fra min Side kan siges om den Ting. Jeg anser det ikke for muligt, at Arbejdet skulde blive sinket af den Grund, at de kommunale Organisationer ikke i dette Øjeblik har svaret paa, hvilken Stilling de vil tage til Lovfor-

slaget, saaledes som det nu foreligger. De kender jo selve Spørgsmaalet; det er ikke nyt, den Omstændighed, at Enkebørnene er draget ind under Understøttelsen, kan ikke bidrage væsentligt til, at det vil blive vanskeligere for dem at give fyldestgørende Svar i Løbet af kort Tid. — Med disse Bemærkninger skal jeg paa ny anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Formanden: Det ærede Medlem Fru Helga Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Helga Larsen: Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde, at det her foreliggende Lovforslag talte til Følelserne og til Hjertet, Hjertet stemtes saa let derved, og det var saa saare smukt, at Hjertet overdøvede Forstanden. Maa jeg spørge det ærede Medlem, om den Sag, vi her drøfter, Børnens Sag, ikke er en Følelæssag for os alle? Jeg tror, at den Sag, som ligger enhver Fader og Moder mest paa Sinde, er, hvorledes Børnene bliver opdraget, hvorledes de kan skaffe det, som er fornødent til at gøre Hjemmet saa godt og hyggeligt som muligt for Børnene. Saa talte det ærede Medlem om, at man har ikke Lov at bruge af det offentlige Midler, naar man kommer op paa saadanne Tal, som det her drejer sig om. Skal Smaa børnene, Børnene af Enker og Enkemænd lide under, at det offentlige er stedt i Nød? Jeg vil henvise til de vanartede Børn, dem, som findes i Opdragelsesanstalterne, og til de unge Mennesker, som findes paa Straffeanstalterne; gennemlæser man deres Livshistorie, vil man meget ofte se, at det er stakkels forsømte Børn, Børn af Enker, som paa Grund af slet Opdragelse og manglende Tilsyn under Opvæksten er kommet ud paa Skraa-planen. Derfor mener jeg, at det aldeles ikke er uforsvarligt at bruge af det offentlige Midler til dette Formaal; og hvis man vil have den Slags humane Love, maa man ogsaa gøre dem saaledes, at de bliver til Gavn for dem, som man tilsigter at gavne.

Dernæst kom det ærede Medlem Hr. Kragh ind paa det Spørgsmaal, hvorvidt man kunde tænke sig i Tilfælde af nyt Ægteskab at yde Understøttelse indtil 2 Aar efter Ægteskabets Indgaaelse. Skal man betale af det offentlige Midler for at afholde Folk fra at falde for Fristelser, sagde det ærede Medlem. I den Lov, som vedtoges i Fjor angaaende Forsørgelse af militære Invalidere i de sønderjydske Landsdele, staar der i Afsnit IV: Forsørgelsen til efterladte, følgende, som jeg beder om